

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

ΤΑ ΘΛΙΒΕΡΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ένας παροιμιώδης σπάταλος. Πώς δαπανήθηκαν 600 εκατομμύρια δραχμές. Η βασιλική ζωή ενός ποιητού. Η φιλαρέσκεια του γερασμένου ποιητού. 150 ευγάρια παπούτσι. Οι επιχειρήσεις του Λαμαρτίνου. «Ο Σύμβουλος του λαού.» Φτώχεια και δυστυχία. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σφίγγεται ή χαοδιά απότομο και νοιάζει κανείς τον βαθύτερο οίκτο όταν διαβάζει στις βιογραφίες του Λαμαρτίνου τα γεράματα του ποιητού του «Ζουλέν» και των «Ποιητών Στοχασιών». Ο ποιητής που τα ποιήματά του συνεζήτησαν γενεές ολόκληρες, που έγινε τόσο όσο λίγοι άλλοι άνθρωποι στον κόσμο δόξα, πλούτη, τιμές, έπλερε τα τελευταία του χρόνια στη φτώχεια και στις στερήσεις, υποχρεωμένος να εργάζεται σ' ασφάλος, γιά να ζήσει.

Όταν γνωρίζει κανείς την κολοσσιαία περιουσία που είχε ο Λαμαρτίνος, φαίνεται, έξ από πρώτης όψεως, κάπως ανεξήγητο το πως κατάκτησε σ' τέτοια φτώχεια στα γεράματά του. Και όμως το πρώτο εξήγηται: ο ποιητής της «Μηνής» ήταν απόλυτα σπάταλος, σπάταλος περισσότερο και απ' τους βασιλείς και απ' τους πρίγκιπας και απ' τους πολυκατοικησιάρχους της εποχής μας. Την φτώχεια και την οικονομία δεν τις είχε γνωρίσει ποτέ. Σκόπευε τα χρήματα με την ίδια άμεση ανησυχία, με την ίδια άπλοχευρία που είχε ξεδιψήσει τη ζωή του, το πνεύμα του, την ποιητική του εύφια.

Διπλωματικός ή υπάλληλος, βουλευτής ή αγόρευτα, πρόεδρος της κυβερνήσεως που εσηματίσθη στη Γαλλία μετά την επανάσταση του 1818, κατορθωσε ως το 1850, όπως άπεσιόθη από την πολιτική να στατικλήσει δέκα σχεδόν εκατομμύρια φράγκα χρυσά περί τα 600 δηλ. εκατ. σημερινών δραχμών.

Η πατριχή του περιουσία, οι κληρονομίες που είχε πάρει, τα τεράστια κέρδη από τις διάφορες επιχειρήσεις τις οποίες είχε κάνει, τα ποσά που είχε δανεισθεί, όλ' αυτά του είχαν άποφραει σορούς χρυσού που εξαιτιώσθησαν μες στα χρόνια του σαν καπνός. Κατά το 1850, σε ηλικία εξήντα χρόνων (είχε γεννηθεί το 1790) ήταν οικονομικώς τελείως κατεστραμμένος και κατ'αποροχία από χρέη. Είχε πουλήσει τους πύργους του, τις επαύλιας του, σάτια, κτήματα, άγροτιές, άμπελά, δάση, ό,τι είχε και απ' όλ' αυτά δεν απέμεινε τίποτε. Δεν περνούε κανείς ζωή πρίγκιπας άτιμωρητεί και ο Λαμαρτίνος είχε ζήσει σαν πρίγκιπας και καί περισσότερο. Στους σταύλους του, στο Παρίσι είχε δεκαοχτώ άλογα και έπι μακριά έτη διατηρούσε τέσσερες κτωικίες με κήπους και περιούξ που γιά τη συντήρησή των χρειαζότανε πολυαριθμότατο ύπηρετικό προσωπικό. Η μανία του γιά την πολυτέλεια και την χλιδή ήταν άπεριόρατη και άθεράτευτη.

Και όταν γέρας άκόμη δεν έπαρε να ντύνεται με την μεγαλειότητα κομφοτήτα και να φορή ρούχα μόδας νεανική. Ήθελε και στα γεράματά του να φαίνεται όμοιος. Άθωια φιλαρέσκεια ανθρώπου που είχε όλα τα θέληγτρα και όλες τις γοητείες στην νεότητά του! Είχε τόσο πάθος γιά τα άμορφα κοστούμια και σ' τέτοιο βαθμό θεωρούσε άπαράτητο να τάζη εν άφθονία, ώστε άγόρασε κατ' άδοξακάδες τά γλέζα. Κάποτε μάλιστα έμπερσαν οι ύπηρέτες του στα ντουλάπια του, εκατόν πενήντα ζευγάρια παπούτσια! Στα ταξίδια του έξοδου αναριθμητα ποσά. Μόνον στο ταξίδι που έκανε νέος στην Άνατολή και κατ' το όποιον έγρασε την λατρεμένη του μοναχοκόρη, του έστοίρισε δυό εκατομμύρια! Η αίτια όμως της οικονομικής του καταστροφής δεν ήταν μόνον ή σπατάλη του. Ήταν και ή γεννωιοδορία του και ή συνήθεια που είχε να δίνει χρήματα σ' όποιον του ζήτησε, χωρίς να τά λογαριάζει ποτέ, όπως και να τά διαδέθη σ' επιχειρήσεις, χρηματιστηριακές και άγροτικές, από τις οποίες μερικές ύπηρσαν κυριολεκτικώς όλέθριες γι' αυτόν. Στερημένος όλοτερα, σαν ποιητής που ήταν, πρακτικού πνεύματος, ριζόντανε στις επιχειρήσεις άουλόγηστα. Το 1858 έκανε στην ίδιαιτερή του επαγρία, προαγωγές κρασίον σ' τιμές πολυ άνωτερες απ' τις συνήθ' τιμές του έμπορίου, ελπίζοντας ότι θα μεταπωλούσε άκριβ' α απ' την τιμή της άγοράς τά κρασιά και έτσι θα έκερδίσε οσά μεγάλα. Οι χωρικοί βλέποντας ότι άγόρασε σ' τιμές παράλογες άνησυχισαν και άρχισαν να λένε μεταξέξτων:

— Δεν παζαρεύει, άγοράζει όσα όσα. Μήπως σκοπεύει να μη μάζ πληρώση;

— Άνικαγος γιά τέτοια σκέψη ο Λαμαρτίνος έσοκότεπε ίσα ίσα να τους πληρώση μέχρι πεντάρας. Γιά κακή του τύχη όμως και γιά κακή τύχη των χωρικών, οι τιμές των κρασιών

έπεσαν και ο Λαμαρτίνος άναγκάσθηκε να πουλήση τά κρασιά που είχε άγοράσει σ' τιμή ξεπεσμένη και να ζημιωθεί τρία εκατομμύρια φράγκα.

Γιά να ξεφλώση τά χρέη που είχε κάνει ένας μόνον πιά τρώκος ύπήρξε: ή λογοτεχνική εργασία. Και πράγματι σ' αυτήν μόνον στηρίχθηκε πλέον ο Λαμαρτίνος. Όσο και αν εργάζόταν όμως, ήταν άδύνατον να ξεχρωσθή. Στην άρχή ζήτησε προκαταβολές από διαφόρους εκδότες, οι προκαταβολές όμως άθήθηκαν όπως το νερό που πέφτει σ' διαμασμένη γη. Τότε κατέφυγε σ' μέσα που θά ήταν άτιμωτικά σκεδόν αν δεν ξεύραμε ποιά άνάγκη τά ύπήγρουσε. Συνεφώνησε με τον εκδότη Περροτέν, να γράψη μιά «Ιστορία της Έπαναστάσεως του 1848». Κατά την συνήθειά του όμως έζητησε να προκλησθή. Ο Περροτέν του έμπερσε 48.000 φράγκα. Όταν όμως ύστερα από λίγο καιρό, του ζήτησε την παράδοσή του πρώτου μέρους της «Ιστορίας, ο Λαμαρτίνος, στενοχωρημένος, άπήνησε ότι δεν είχε εύρει καιρό να τά άρχισή άκόμη και βρισκότανε σ' το στάδιο της προπαρασκευής.

Θέλοντας και μη όπόσσο έπραξε ο ποιητής να εργασθή γιάτι άλλοως κινδύνουε να πωχ στη φυλακή. Δεν ήταν σαν τον Περροτέν όλοι οι δανεισται του. Ρίχτηκε λοιπόν άπνευσμένος στη δουλειά, σ' μιά δουλειά μεροκαματιάτη και ασάβρον, τυραννική και άδυσώπητη. Ο ύπερηφανος και έμπνευσμένος τραγουδιστής που είχε τραγουδήσει τά αιδερώτερα, τά ευγενικότερα αιδήματα, υποχρεώθηκε να μεταβληθή σ' ρουτινιέρ, σ' ένα βιομηχανό που πέννας και να γεμίζει σαν τους χειροτέρεους έπιφωλλιδογράφους, σορούς τά χειρόγραφα. Μιά άστερευητη λές πηγή προχειρογραφίας ύπήρχε μέσα του και δεν είχε παρα ν' άνοιξη την κάνουλα γιά να βγή διήγημα, ιστορικό κομμάτι, αυτοβιογραφία, κριτική, ταξιδευτική διήγηση, ό,τι ήθελε. Άλλά και μ' όλα αυτά πάλιν δεν κατέφερε να τά φέρη βόλτα. Για ν' αυξήση τά έξοδά του έβγαλε μιά εβδομαδιαία έκδοση, τον «Συμφουλο του Λαού», είδος όμιλίας σ' δώδεκα ή δεκαπέντε σελίδες, γιά κανένα ποιητή, ιστορικό ή φιλόσοφο. Η έκδοση ήταν φθηνή και γι' αυτό πολλοί έγραφήσαν συνδρομηταί, ενχαριστημένοι που τους έδιδετο ή ευκαιρία να «ύποστηρίξουν» έναν ποιητή, ανεξόδοσ. Η δουλειά όμως αυτή έσοκότεπε κυριολεκτικώς τον ποιητή γιάτι την μισή βδομάδα την έξοδουε στην προπαρασκευαστική μελετή που του χρειαζότανε γιά κάθε όμιλία.

Άλλ' όσο έξαντλητική και αν ήταν ή εβδομαδιαία αυτή έκδοση, δεν τομώθηκε να την παραμείλη ή να την διακόψη και μόνον καμιά φορά ξεσοκότεπε στα πιο μικρά παράπονα.

— Άλλοτε, έλεγε σ' έναν φίλο του μιά μέρα, με ένα χαμόγελο θλιβερούς έγκαρτερήσεως, άλλοτε ζούσα γιά να εργάζομαι. Τώρα εργάζομαι γιά να ζώ.

Και είχε λάβει πράγματι την άπόφαση να εργάζεται άδιάκοπα, λυσάλα και την εκράτησε ως το τέλος μ' ένα αξιοθαύμαστο θάρρος. Γνωρίζοντας καλά τον πόσο σπάταλος ήταν κατέφευγε σ' περιεργότατα μέσα γιά να κρύβη τά χρήματά του. Κάποτε, ενώ εκουβεντιάζε μ' έναν φίλο του, στηριγμένος σ' ένα μαριμάριον τραπέζι, το μάμαρο μεταπολιόθηκε λιγάκι και φάνηκε από κάτω ένα χιλιόφραγκο. Το χαρτονόμισμα αυτό ήταν γιά τον Λαμαρτίνου ό,τι το μάνα τ' ούρανού γιά τους Έβραίους στην Έρμηο. Βλέποντας να φωτίζεται από χαρά το πρόσωπο του ποιητή, ο φίλος του τον ρώτησε:

— Μά δεν ξέρατε λοιπόν πώς ύπήρχε κάτω από το μάμαρο, το χιλιόφραγκο;

— Θά βρισκότανε θαμμένο από καιρό, εκεί που το βρήκα, άπήνησε μ' έναν τόνό έμπνευστικό, ο Λαμαρτίνος. Όταν έχω χρήματα περισειομένη, κρύβω μερικά σ' χαμμά γωνιά και τά ξεχνώ. Όταν τά ξαναβρισκόω κατόπι μου φαίνεται ότι κερδίζω λαχείο και αυτό μου δίνει κάποια χαρά.

Την άχαρη και τυραννική εργασία των τελευταίων χρόνων την έκανε ο Λαμαρτίνος σ' ένα μικρό, στενόχωρο σπίτι, κοντά σ' Ύπογειοί των Έσωτερικών. Το πεσό του γραφείου όπου έγραφε ήταν γεμάτο μελανίες και ξεσοκόμενο και σ' άνάλογη κατάσταση βρισκόντοσαν και τ' άλλα έπιπλα του δωματίου του, που έμοιαζε με κάμαρο φοιτητού ή μάλλον μέκελλι έρημιτου. Ποή ή παλιές μεγαλο-

Ο Λαμαρτίνος

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Οι κάτοικοι της Βιρμανίας δεν θά Ήθελουν άσφαλώς διόλου τής 'Ασσυριακής και Αιγυπτιακής δυναστείας για τήν αρχαιότητά τους. Ή βασιλική οικογένειά τους υπερβαίνει σε αρχαιότητα κάθε άλλη και ή ρίζες της γίνονται στά βάθη τών προϊστορικών αιώνων.

— Στήν Βιρμανία π. γ. σώζεται ένα έργο, με τόν τίτλο «Ή βασιλική ιστορία τών βασιλέων τής Βιρμανίας» στό όποιον υπάρχει κατάλογος όλων τών προγόνων του τελευταίου μονάρχου. Κατά τού χρονικό αυτό 578.000 Βιρμανοί βασιλείς διεδέχθησαν ό ένας τών άλλων κανονικάτα !

— Ή Βιρμανία είχε πάλα ποτέ και στρατιωτικά σώματα με πολύ παράενα όνόματα. Τό όνομα τών «Ευτυχών άνδρείων», τό όνομα τών «Βασιλικών επιτυχίων» και τά 40 σώματα τών «Ατρομήτων πολεμιστών» !..

— Άνεκαλύφθη επί τέλους και ό φοβερότερος Ξενύχτης τού κόσμου. Ένα γαλλικό περιοδικό τών παρουσιάζει εις τους αναγνώστας του μαζί με τήν φωτογραφίαν του.

— Ό άσύγκριτος αυτός Ξενύχτης εινε ό Γάλλος λόγιος και συγγραφέας Άνζν Μπεράν, ό όποιός κείμεν έντελώς τά αντίθετα από όλον τόν άλλον κόσμο. Συναί πολύ άργά τό απόγευμα και στρώνεται άμέσως στη δουλειά. Κατά τες δέκα τρώει... τό μεσημεριάτικο του και έπειτα επαναλαμβάνει τήν έργασία του.

— Κατά τας δύο τό πρωί τελειώνει. Κι' όπως όλος ό κόσμος ύστερ' από τήν έργασία πηγαίνει τό απόγευμα στον περίπατο ή συγκαίει στό καφενεία και τες μύρες, έτσι κι' αυτός κατά τάς... δύο τό πρωί βγαίνει νά πάρη τόν άέρα του κι' άργότερα εμφανίζεται σε μύρες πού μένουν άκόμη άνοιχτές !..

— Έκει τών περιμένουν και τού κρατούν συντροφιά άλλοι Ξενύχτης σάν κι' αυτόν, πολύ κατοχτέρας κατηγορίας, όμως. Οί πιστοί αυτοί σύντροφοί του διασκορπίζονται όλοι με τήν αύγή. Ό κ. Μπεράν, όμως, έννοει νά κίμη ένα γύρο στην Άγορά κι' νά περιηγηθί τό πρώινό Παρίσι.

— Κατά τας 8 τό πρωί επί τέλους, τήν ώρα πού πάει όλος ό κόσμος στην έργασία του, ό κ. Μπεράν πάει και πάει ένα γάλα με όπνοτικό κι' έπειτα λέρφει στό κρεβάτιάκι του, όπου κοιμάται μακαρίως ως τό βράδι!..

ΜΙΑ ΠΑΗΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ό βασιλεύς τής Μακεδονίας Φίλιππος, προσέβαλε κάποτε σ' ένα ασπύσιο, μιά από τες κυρίες που γενιμάτιζαν μαζί του. Θυμωμένη ή κυρία σηκώθηκε από τό τραπέζι, και πριν άπογορήση τής αιδούσης, έγύρισε και ειπε άσπρηά στον Φίλιππο:

— Θά τιμωρηθίτε για τήν προσβολή πού μου κάνατε... Ξέρω πώς θά βρώ τό δίκιο μου...

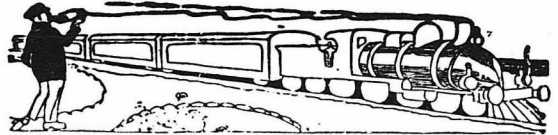
— Δέ μās λές τόν τρόπο ;... έρώτησεν ειρωνικά ό βασιλεύς.

— Άπλούστατα: Θά άναφερθώ στον βασιλέα...

— Δηγομείς λοιπόν ότι έγώ ειμαι ό βασιλεύς ;

— Δέν τό ληρομώ αυτό. Άλλά θάναφερθώ σ' εσās όταν θά παύσετε νάσατε μεθυμένος και θά ξαναθυμηθίτε ότι εισθε βασιλεύς !..

πρέπει επιπλώσεις τών δοματίων του ! Τώρα δέν είχε γύρω του παρά ένα μόνον φτωχοκρεβάτι από μλογιατισμένο ξύλο, με μιά κουβέρτα άπνο, τες άκρες τής οποίας τραβολογούσαν ξεορίζοντάς τες ό σκύλος του και ό παπαγάλος του, άχώριστοι σύντροφοι τής φτώχειας του, ένα κομοντινό και δύο-τρεις μισοκατεστραμμένες καρέκλες. Στο έλεινο αυτό δομάτιο περνούσε τες μέρες του ό Λαμαρτίνος, γεμίζοντας με τόν όμορφό του χαρακτήρα μεγάλες κόλλες χαρτιού πού τες πετούσε κατά γής, δίχως σημαία στίξεως και δίχως νά τες άριθμήση. Τό πιστό του λαγονικό, ξεπλωμένο στά πόδια του, σερβόταν τες χειρογράφα αυτά τά όποια ή γυναίκα του Λαμαρτίνου έμάζεψε, τακτοποιήσε, διόρθωσε και έστειλε στο τυπογραφείο. Μετά τόν θάνατό της τήν δουλειά αυτή τήν έκανε ή άνεψιά του, ή Άντιγόνη τών γηραιώνων του, ή όποια δέν τόν ήγατέλει με παρα μόνον στο γελίος του τάφου. Ό Λαμαρτίνος στην άφοσίωση αυτή τής άνεψιάς του άντελεζαίνετο με μιά τρυφερότητα, στοργή, στοργή τόσο μεγαλειότερη όσο μετά τόν θάνατό της πολυαγαπημένης του κόρης, Τρούλιας, ή άνεψιά του ήταν κι' αυτόν σάν ένα είδος κόρης, ή μόνη του (μαζί με τήν γυναίκα του) παρηγοριά.

ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΛΑΟΙ

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝ ΟΙ ΙΝΔΟΙ

Μιά πρωτότυπη τιμωρία έπεβλήθη τελευταίως στις 'Ινδίες, πού άείζει νά άναφερθί έδω.

Κάποιος 'Ινδός, όνομαζόμενος Καρτάρ Σίγκ έπρόσβαλε φοβερά τούς άνδρας τής φυλής του, γιατί σε κάποια τοπική διαμάχη πήγε με τούς αντίπαλούς του κι' έστράφη εναντίον του.

Άπό τότε πού έδημοσιογήθηκε ή διαφορά αυτή, ό Καρτάρ Σίγκ είχε διακόψη κάθε σχέσι με τήν φυλή του. Ή κατάσταση όμως, αυτή δέν μπορούσε νά εξακολουθήση πολύ και τώρα τελευταία πήρε τήν άπόφαση νά συμβιβασθί μαζί τους.

Μιά μέρα λοιπόν διέτιπωσε τήν σχετική πρόταση στους άρχηγούς τής φυλής του. Αυτό άμέσως κατήρασαν ένα δικαστήριο από πέντε πρόξυτους, για νά δικάση τόν ένοχο και τό έπιβάλλη κάποια τιμωρία πριν τού παραχωρήση άφεση άμαρτιών.

Ίδου τώρα ή πρωτότυπη τιμωρία πού τό έπεβλήθη!..

1) Υποχρεώθηκε πέντε μέρες συνεχώς νά διαβάη άπ' τήν άρχή έως τό τέλος τό ιερό βιβλίο «Άζαφρίβαρ» και νά σκουπίζη κατόπι τό δάπεδο τού ναού με τό φρούμα του.

2) Έπίσης τες πέντε αυτές μέρες πρέπει νά σκουπίζη τά πατώσια ένκεινον πού μένουν ξεπλωμένοι, σύμφωνα με τήν 'Ινδική συνήθεια, έξω από τό ναό.

3) Τήν ώρα πού θά απαγγέλλεται ή άπόφασις αυτή ό δικαζόμενος θά μαυρίση μόνος του τό μισό του προσπο.

4) Θά κίμη ύπλοτόνος ένα προσκίνημα από τό Άμφιστάτ στο Ναό του Ναγκάνια Σαχματ.

και 5) και σπουδαιότερον θά καταβάλλη 1500 λίρες στο θησαυροφυλάσιο τού ναού.

Ό ένοχος διαμαρτυρήθηκε ότι ή τιμωρία ήταν υπερβολική. Και ό δικαστάι, τού έχάρσαν μόνον τό μισάκιου του προσποού και περιόρισαν τό πρόστιμο σε 500 λίρες.

Κατόπιν αυτού ό Καρτάρ Σίγκ έπεβλήθη εσχάρσις στις υπόλοιπες τιμωρίες.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ ΚΑΙ Η ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ

Κατά τό τέλος τού δεκάτου έβδόμου αιώνος στην Ίσπανία έμικρατούσε ή γενική αντίληψη. Έτσι τότε δέν έκανε ώραιότερο τόν άνθρώπο, από τά ματογυάλια. Έτσι όλος ό κόσμος κυκλοφορούσε έξω φορώντας ματογυάλια, άκόμη και τά νοστιμότερα νάια κορίτσια. Όποιος είχε λίγη αξιοπρέπεια δέν άλλαζε τά ματογυάλια του δλόκληρη τήν μέρα όσον κι' άν τού ήταν αυτό δυσάρεστο. Οί κακές γλώσσες μάλιστα έλεγαν ότι μερικες κυρίες φορούσαν τά γυάλια τους άκόρη και τό βράδι πού έπεφταν στο κρεβάτι τους !..

Έκείνη τήν εποχή όμως οι διαπροφορούντες κύριοι και αι κυρίες τής αριστοκρατίας δέν ήθελαν κατ' ούδένα τρώο νά τους μιμούνται όσοι άνήκαν σε κατώτερη κοινωνική τάξη. Και γι' αυτό μόνον ένκεινοι πού άνήκαν σε πριγκηπλικές οικογένειες μπορούσαν νά φορούν έντελώς μεγάλα ματογυάλια, τά «δικίλες» όπως τά έλεγαν. Οί κατωτέρας κοινωνικής τάξεως άνθρωποι φορούσαν γυάλια σ' έξαιρετικώς μόνον περιστάσεις, όταν π.χ. είχαν προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στο κράτος. Ένα ισπανικό χρονικό άναφέρει ότι ένας νεαρός κάλλογρος είχε προσφέρει τόσο μεγάλες υπηρεσίες στο νομαστήρι του, ώστε κατά πρότασιν τού ήγουμένου τού έπετραπή... νά φοράη ματογυάλια!

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

Ρεμπούμπλικα με μπόρ καταβασμένα
ριχημένη σ' άημέλητα μαλλιά
άστεία μύτη μάτια μεθυμένα
άπό χίμαρες, όνειρα, όμωφιά.

Σε γείλη κάπως παραπονεμένα
χαμόγελο πλανιέται από καρδιά
άναβρυσμένο πού—νερά κρυμένα—
τήν κατοικούν αισθήματα βαθιά.

Άπλός, άνεπιθύηεντος στους τρώπους
με κάποια παιδική συχνά δειλία
μπροστά στους θορυβόδικους ανθρώπους.

Μά πού συχνά χωρίς—πόδες έξέρι—αίτια
με τό νεγρος στο μέτωπο τής λύπης
διαβαίνει, νάτος... ό Σωτήρης Σκίπης !..

Σωτήρης Σκίπης